

μένους δὲ ἐπυροδόγησαν καὶ ἐφόνευσαν αὐτοὺς τὴν 25 Μαΐου 1822. Τοιοῦτος ὁ βίος καὶ τὸ ἀξιοδάκρυτον τέλος τοῦ Ἀλεξίου Νούττου.

Πολλὰ πράγματα βεβαίως δὲν ἔπραξεν οὗτος ἐπὶ τοῦ ἀγῶνος. Ἡ προστασία ὅμως, ἣν παρέσχε τοῖς ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του συνετέλεσε μεγάλως εἰς τὸ νὰ προαχθῇ ἠθικῶς τε καὶ ὀλικῶς ἡ ἐπαρχία τοῦ Ζαγορίου πολὺ ἐνωρίτερον πολλῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν τῆς Ἠπείρου· διότι αὐταὶ μὲν ἐπιέζοντο καὶ ἀπεγυμνοῦντο ὑπὸ τοῦ Ἀλη Πασσᾶ· τὸ δὲ Ζαγόρι ἔχαιρε προνόμια, ἰσως πλειότερα παντὸς ἐν τῷ κόσμῳ εὐνομουμένου Κράτους ἢ καὶ πάσης δημοκρατίας. Ἡ δὲ κατήχησις τοῦ Νούττου εἰς τὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας οὐδεμία ἀμφιβολία εἶναι, ὅτι συνετέλεσε μεγάλως εἰς ἀπόκρυψιν, ἢ μᾶλλον, εἰπεῖν, εἰς εὐόδους τοῦ τελικοῦ σκοποῦ αὐτῆς· διότι, πλὴν τοῦ Νούττου, οὐδεὶς ἰσως ἄλλος χριστιανὸς ἔχαιρεν εἰς τοσοῦτον βαθμὸν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Ἀλη Πασσᾶ. Δύσκολον λοιπὸν θὰ ἦτο εἰς τε τὸν Παπαρρήγόπουλον καὶ εἰς τὸν Γερμανὸν νὰ διαβουκολήσωσι τὸν πονηρότερον τῶν ἐν τῷ κόσμῳ τυράννων, ἂν μὴ ὑπεδοθήη αὐτοῦς καὶ ὁ Νούττος, ἐξορμῶν τοῦτον νὰ πιστευθῇ ὅσα τῷ ὑπέσχετο ὁ Παπαρρήγόπουλος· ἄλλως τὸ σπουδαῖον τοῦ Νούττου ἀνομοιογεῖται αὐτὸς ὁ μὴ φίλος των Ἑλλήνων Φινλαὺ λέγων ἐφ' ἑαυτοῦ ὅτι «*σπουδαῖον πρόσωπον, ἐχρημάτισε μυστικῶς ἐμβρυολογὸς τοῦ Ἀλη Πασσᾶ, καὶ ἐξήσκει ἐπιβροχίτινα ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων, τῶν ὑπερετησάντων ἐν Ἰωαννίνοις*» (1)

(3) *Idi Hist. of the Greek revolution by Finlay vol. j. pag 343.*

